

bindelse med Fattigloven, og jeg synes ogsaa, at den staar i en næsten uoploselig Forbindelse dermed, særlig saaledes som Fattigloven er kommen til at foreligge. Man henviser jo ganske bestemt til Sygekasserne, naar det i § 63, tror jeg det er, i Fattigloven forlanges af Kommunerne, at de skulle yde en Hjælp til den ubemidlede, der er svarende til den, som Sygekassen har hjulpet ham med. Naar man altsaa har gennemført en saadan Bestemmelse i Fattigloven, forekommer det mig, at man tvinges til at gennemføre en Sygekasselov som denne eller med Endringer, men i alt Fald en Sygekasselov af en saadan Art, at den sikrer Sygekassernes Stilling her til Lands. Nu er det jo ganske sikkert, at det ærede Medlem paa et Punkt ikke var ganske klar over, hvad der staar i Lovforslaget. Det ærede Medlem urgerede meget kraftig, at man overhovedet ikke maatte sætte Lægehjælp, eller at det var uhenigtsmæssigt at sætte Lægehjælp mellem de Ydelser, som Sygekasserne vare tvungne til at give. Men det ærede Medlem vil jo se af selve den Paragraf, han citerede, at Kommunerne ere frit stillede endda over for dette Spørgsmaal om de Ydelser, som Sygekasserne ere tvungne til. Man vil netop have en vis Frihed i Forhold mellem Sygekasser og Kommuner. Men i § 14, som det ærede Medlem citerede, og hvor der staar nævnt fri Lægehjælp, staar der mod Slutningen, at Afvigelser fra ovenstaaende Bestemmelser, som maatte fassættes i en Kasses Love, skulle ikke være til Hinder for, at Anerkendelse kan gives, naar blot Ydelserne tilfammentagne ikke ere ringere end det, som overhovedet fordres. Altsaa kan jo Lægehjælp for den Sags Skyld gaa ud, naar blot der paa anden Maade tilvejebringes de Ydelser fra Sygekassens Side, som ønskes. Derfor tror jeg, det er et Punkt, som vi for saa vidt kunde komme ud over. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har været opmærksom derpaa, men det forekommer mig, at det i Virkeligheden maa kunne tilfredsstille ham. Hvorledes det ærede Medlem ellers vilde indrette disse Overenskomster mellem Sygekasserne og Kommunerne, gav han ikke i Enteltheden nogen Forklaring paa, og det kan vel heller ikke forlanges ved denne første Behandling, det vil jo det Udvalg, som bliver nedsat, saa Lejlighed til at undersøge. Men med Henhyn til Tilskuddets Størrelse vil jeg endnu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), som sagde, at nu var der slet ikke Tale om, at Tilskuddet kunde blive

rigeligt efter de store Byrder, man har lagt paa Statskassen. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem kunde formaa sin Region til ikke at bebyrde Militærbudgetterne, som det ærede Medlems Regering gør, vilde vi fuldkommen kunne saa Raad til det, som findes, ikke blot til det, som gennem Regeringens Forslag fordres, men ogsaa til det, som fordres igennem Udvalgets Indstilling. Det var et Bidrag af 6 Kr. pr. Medlem højst, og der er 130,000 Medlemmer i Sygekasserne her i Landet, og selv om vi nu ogsaa sætte, at Antallet efter den Tid, hvorfra vi have Statistiken, er steget, hvad der er muligt, stont for Resten det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) har nægtet det, vilde det dog næppe blive over 1 Million, og at den danske Statskasse ikke i Djeblippet skulde have Raad til at sikre Befolkningen i Sygdomstilfælde ved Hjælp af 1 Million, undrer det mig, ærlig talt, at det ærede Medlem vil paastaa. Thi kunne vi give 20—30 Millioner ud om Aaret til at sikre vort Forsvar, som det ærede Medlem mener, maa vi vel ogsaa kunne affe 1 Million til dette Djævel (Afbrydelse af Falkenstjerne). Et æret Medlem ved Siden af mig siger, at Gendarmer alene koste dette, og en Ombytning af Gendarmer og Sygekasser vilde, i alt Fald for de fleste Menneſter her i Landet, anses for et ret fordelagtigt Bytte. Gud ved, om ikke det ærede Medlem, naar han granſter sit Hjerte — og han er jo selv Medlem af en Sygekassebestyrelse — vilde søle sig ommere om Hjertet for Sygekasserne end for Gendarmerne? Altsaa, jeg tror ikke, at vi skulle se bort fra dette, men jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi skulle alene se paa Sagens Realitet, og det er da den, at vi skulle sikre Befolkningen her i Landet, saa vidt muligt, en Hjælp i Sygdomstilfælde, og det kunne vi netop paa den Maade, som Sygekasserne have udviklet sig. Men hvis der ikke var Trang for Sygekasserne til overhovedet at saa Tilskud fra Staten, kunde man lade hele Sagen fare og sige: Da denne Institution har udviklet sig lykkelig, naturlig og godt her i Landet, hvorfor skulde vi da overhovedet røre ved den? Men saaledes er Forholdet ikke. Der er en Trang til Stede, som har vist sig saa hyppig og saa stærkt har gjort sig gældende, at Regeringen er bleven nødt til at komme med dette Forslag. Jeg tror heller ikke i og for sig, at det fra denne Regerings Side er en særdeles ønskelig Fremgangsmaade at støtte en saadan Bestræbelse, som dette Forslag i Virkeligheden gaar ud fra. Jeg ser det og-